

Khilafahs præstationer

Bismillahir Rahmanir Raheem

På årsdagen for Khilafahs nedlæggelse bliver Islam diskuteret og debatteret af hele verden. Nogle anser den for at være en trussel, mens andre anser den for at være en religion, som har meget lidt at sige om det offentlige liv. Efter fjernelsen af konceptet fra muslimernes sinde, har *Kuffar* dog ikke været i stand til at fjerne den fra historien. Mange af argumenterne fra dem, der nærer et had til Khilafah statens tilbagevenden, er baseret på dens præstationer gennem historien.

Islam producerede et tolerant, visionært og avanceret samfund og ikke et brutalt, barbarisk og bestialsk herredømme ligesom alle andre?

Ja, under Khilafah producerede Islam vidunderlige resultater, som stadig er hos os i dag. Denne Rajab måned bør den muslimske Ummah ikke kun begræde Khilafahs nedlæggelse, men også huske på, at Khilafah i århundreder var en uovertruffen supermagt som ingen anden, og dens præstationer beviser dette.

Det tidlige arabiske samfund

Drukkenskab var udbredt og mænd plejede endda at svømme i alkohol. Der var altid stridigheder, og aldrig nogen enhed, fordi stolthed førte til forfærdelige krige i generationer mellem stammerne på grund af fornærmelser mod ”familiens ære”. Overtro var endemisk. Folk lavede idoler ud af dadler, bedte til dem og spiste så det, de havde tilbudt. I virkeligheden, bortset fra poesi, blev det område betragtet som ubrugeligt. Der var intet, regionen kunne bruges til. Og romerne og perserne, som var datidens supermagter, mente ikke der var nogen idé i at invadere det, selv om det ikke ville have været særlig vanskeligt at gøre. Der var intet fremskridt der, men inden for to århundreder var den islamiske civilisation steget til at være uovertruffen som den allerhøjeste på jorden. Naturen af det islamiske styresystem anerkendes som en absolut sag af historikere. Orientalisten Bernard Lewis skrev i sin bog ”Hvad gik galt?”:

”Islam repræsenterede den største militærmagt på jorden ... den var den førende økonomiske magt i verden ... den havde opnået det højeste niveau hidtil i menneskets historie, indenfor kunst og civilisationsvidenskaber ... Islam skabte derimod en verdenscivilisation, som var multietnisk, multiracial, international, man kan endda sige interkontinental. ” (Lewis, 2001)

Det islamiske samfund

USA's udvikling af nanoteknologien, anses for at være banebrydende i den videnskabelige forskning.

USA anses i mange henseender for at være årtier foran resten af verden, når det gælder teknologi. Men muslimer var engang, i henhold til nogle skøn, over to hundrede og halvtreds år foran resten af verden. Et enkelt eksempel vil illustrere denne overlegenhed. I år 976 CE, havde biblioteket i Cordoba i Andalusien (muslimske Spanien) fem hundrede bibliotekarer, skribenter, læger, historikere, geografer og afskrivere ansat, det indeholdte mere end fire hundrede tusinde bind og var understøttet af et bibliotekskatalog på over 44 bind, hvert bind var tyve sider langt, inddelt i emner og erhvervsordene.

Som kontrast varierer skøn over den største bogsamling i det ikke-muslimske Europa på det tidspunkt et sted imellem 400 bøger og blot 36 bøger. Læringsånden i Andalusens byer, som Toledo, tiltrak mange studerende, men forskellige universiteter var (også) blevet oprettet i andre muslimske lande i løbet af det 7. og 8. århundrede. Bagdad og Damaskus var kendt på verdensplan som læringscentre og verdens ældste universitet, som stadig er i drift, er Al-Azhar i Kairo, der blev bygget i 971CE. Som kontrast blev Oxford universitetet oprettet i slutningen af det 12. århundrede CE, Cambridge i det 13. århundrede, og helt ind i det 14. århundrede CE havde biblioteket på universitetet i Paris kun omkring 2000 bøger.

I omkring fem århundreder efter 'Isas ﷺ fødsel havde væksten af barbariske horder fået mange civilisationscentre til at blive insulære og defensive lommer, i et desperat forsøg på at beskytte sig selv. Dette begrænsede naturligvis kontakten imellem civilisationer, og menneskehedens fremskridt faldt i en relativ tilbagegang.

Forsøg på at genoplive den tidlige periodes vitalitet var begrænset, men muslimerne ændrede dette. Med den islamiske civilisation stigende på en resolut måde i det 8. århundrede, traf muslimerne deres beslutning om at indlede og forvalte det største oversættelsesprojekt i historien, for at oversætte de gamle grækeres værker til arabisk og beskytte dem imod at gå tabt for altid.

Det omhyggelige og samvittighedsfulde arkiveringsarbejde tog tid, indsats og koordinering. Et institut med navnet Al-Bayt Ul-Hikmah (bogstaveligt "Vidommens Hus") blev oprettet og drevet i Bagdad til dette formål. Alt dette skete på foranledning af tidens Kalif (eller overordnede regent af den islamiske verden). Han fik også et observatorium bygget der, og døde i 833CE. Andre regenter som Al-Mansur bestilte rigeligt med ressourcer til at udføre opgaven. Oversættelse blev en statsindustri og de muslimske lærde lykkedes i det, der stadig betragtes som en virkelig utrolig bedrift.

Dem, der studerer islam med henblik på at angribe det og bagtale det, hævder at den muslimske verden blot oversatte værkerne fra det antikke Grækenland, og ikke mere. De siger at muslimerne intet lærte, intet gjorde og ikke tilføjede noget, men hvis det var sandt, ville der ikke være nogen forskel på det græske værk fra det 4. århundrede og det græske værk fra det 16. århundrede, hvor det hele blev givet tilbage til dem. Men man må spørge, hvad forklaringen kan være for følgende?

- Algebra
- Papir
- Printning
- Vindmøller
- Kompasset & astrolabiet
- Fremstilling af glas
- Produktion af bomuld
- Papirpenge og checks (eller regninger)
- Tallet 0 (decimaler er ikke mulige uden det)
- Personlig hygiejne

Det islamiske Spanien

Europa havde været involveret i næsten konstant krige med forfærdelig brutalitet. Invaderende horder og flygtninge oversvømmede kontinentet. Som kontrast var store dele af den muslimske verden, især de dele som ikke var ved grænserne, fredfyldte og rolige i hundredvis af år. I denne atmosfære blomstrede forskellige byer, og historien var den samme i resten af den muslimske verden.

Da muslimer indtrådte Spanien i begyndelsen af det 8. Århundrede, fandt de mennesker, der levede i stenhytter, beskidte steder med et centralt hul i det primitive tag til at lade røgen fra det lille ildsted, de levede omkring, komme ud. Beboerne af disse steder blev dækket af sod, med tårerne strømmende ned af deres kinder. Og Øjen- og åndedrætssygdomme var almindeligt.

Spanierne nægtede at vaske sig, idet de troede på en form for åndelighed, som betød, at de skulle undgå et jordisk eller materialistisk liv. Dyreskindene de gik med, blev videregivet fra generation til generation. Stanken var ofte uimodståelig, især fordi de boede tæt på hinanden i deres indestængte celler. Men muslimerne var vant til gårdpladser, kanaler og haver. Den store by, Damaskus i Syrien, havde over et hundrede tusinde haver alene, så ansporet udelukkende af Islam og en vision om menneskeheds gavn, forsøgte muslimerne at ændre dette. Ved det 10. århundrede havde den spanske by Cordoba to hundrede tusinde hjem, over en halv million tilbedelsessteder, ni hundrede offentlige bade og biblioteker, indeholdende hundredtusindvis af bind. Derudover var gaderne brolagt med sten, rengjort, overvåget og oplyst om natten. Vandledninger bragte vand til folks hjem, og til byens mange torve og haver. Studerende fra hele Europa ankom til byen for at lære fra tidens anerkendte storlærde.

Ved året 1500CE var der ikke nogen muslimer tilbage i Spanien. Muslimerne i Spanien blev angrebet, udsultet og massakreret af El Cid og de oprørske kristne styrker. Den spanske inkquisition begyndte og mennesker blev tortureret og tvunget til at konvertere til kristendommen. Jøder og muslimer blev kogt levende i ovne for ikke at konvertere, selv om Christopher Columbus stadig insisterede på at have muslimske navigatører. Dem, der blev mistænkt for ikke at være katolik i Spanien i slutningen af det 15.

århundrede blev udspioneret. Man mente, at en forkærlighed til afvaskning kunne tyde på islamisk tro, og arrestationer og tortur af dem, der vovede at være rene, var almindeligt.

Jøderne flygtede til det islamiske Kalifats hovedsæde i Istanbul, for at leve under hvad mange jøder mener, var deres guldalder.

Basrah vs. London

Europæiske købstæder, byer og bosættelser byggede mure for at forhindre angreb fra banditter og hære, men var typisk sårbare på fire punkter; ved hjørnerne.

Hvis tilstrækkeligt pres blev lagt på et hvilket som helst af disse punkter ville væggen bryde sammen, og tropper kunne strømme gennem hullet. Muslimerne løste dette problem ved at bygge cirkulære byer. Basrah, som er kendt for sine kanaler og frugtplantager, var også en reelt cirkulær by, hvor dens største hovedveje dannede en akse. Når som helst en rejsende trådte gennem byens porte for første gang, var der ikke behov for at spørge om vej eller følge skilte, fordi aksens veje førte direkte til byens centrum, hvor kroerne (eller gæstehusene) var placeret. Det islamiske princip om generel adskillelse af mænd og kvinder i det offentlige liv betød, at det ville være uheldigt, hvis rejsende havnede i borgernes private beboelse, især fordi dette er stedet, hvor muslimske kvinder uundgåeligt ville være afdækket uden deres tørklæde i deres hjem. For at forhindre dette, og for at der ikke kunne være mulighed for, at en turist ved et uheld forlod de brede, vidde offentlige veje, på vej til og fra centrum, så var ruterne som forgrenede sig ud, bevidst blevet gjort smalle og trange, for at give antydning om privatliv.

I centrum af byen var den største moské (*Masjid*), som er hjertet af det muslimske samfundsliv og hvor fællesbønner forekommer. Regeringsbygninger, domstole og Wali'ens (guvernørens) residens blev bygget i nærheden af den, så borgerne kunne få adgang til dem let, og byens hospital kunne ses på afstand.

Sammenlign dette med en stor middelalderlig europæisk by i første omgang, hvor der ikke var nogen særlig stor chance for at finde frem til personer eller steder, uden at skulle spørge om vej. Paris havde ingen fortove før det 13. århundrede og London havde heller ikke nogen før det 14. århundrede. Begge byer var beskidte, farlige og uorganiserede, uden rindende vand. Borgere tømte deres toiletpotter ud af vinduerne, ned på gaderne. Det var for mørkt om natten til at gå rundt i gaderne i sikkerhed. Skatter på vinduer betød, at folk levede i mørke for at spare penge.

Hovedhospitalet i Kairo, Egypten, havde otte tusinde senge med separate afdelinger for feberlidelser, oftalmologisk arbejde, dysenteri og kirurgi, alle med separate rum til mandlige og kvindelige patienter i overensstemmelse med islamisk tænkning, mens London blev lukket i 1349CE. Themsen var fyldt med døde kroppe. Gravpladserne var fulde. Ingen turde handle eller levere mad. Folk var fanget i en

spøgelsesby, mens de ventede på at dø. For pesten var ankommet. Mens Sultan Mohammed fejrede konstruktionen af den største kanon på Jorden nogle få årtier senere, var videnskabens fremskridt tydeligvis ikke en prioritet i London.

Da den store ildebrand i London hærgede byen i 1666, var folk glade for det. Skidtet blev brændt væk og rapporter fortæller os, at eksplosionen fra metangasser, der stammede fra den ophobede fæces, både var synlig og hørbar fra på lang afstand.

Husene kunne restaureres og byen gendannes, men selv så sent som det 16. - 17. århundrede var der landevejsrøvere på vejene, pirater på havene, skadedyr i tøj og senge, folk var sultne og byldepesten var stadig kronisk. Krige var endeløse og kvinder, som var gift i England, havde ingen ret til at eje ejendom før 1882.

Konklusion

Islam transformerede en samling af stort set analfabetiske ørkenstammer til en forenet civilisation med et fast syn på, hvordan verden burde se ud. Efter indtagelsen af den arabiske halvø angreb muslimerne de to nærmeste supermagter på det tidspunkt, perserne og romerne, og knuste begge to og oprettede regeringsførelse i overensstemmelse med Islams principper. Snart havde et relativt lille antal oprindelige følgesvende (Sahabah ﷺ) af Islams Profet ﷺ spredt budskabet vidt omkring, og det islamiske styre omfattede lande fra Spanien i vest til Indien i øst ved 711CE. Det kan kun være blevet opnået, hvis andre havde sluttet sig til for at udbrede budskabet til dem, der var nærmest dem. Senere gjorde en række krige med andre magter, især korsfarerne og mongolerne, muslimerne ude af stand til at fokusere på yderligere ekspansion i et stykke tid. Men i sidste ende nåede de dybt ind i Europa ved forskellige punkter, besatte hvad der nu er kendt som Moskva, belejrede Wien og kastede sig ind på fransk territorium, indtil Dovers hvide klipper var synlige på tværs af den engelske kanal.

Muslimerne havde en lang guldalder med mange retslærde og diskussionerne var udfordrende. Resten af verden så til muslimerne efter fremskridt og læring, og der var ingen tvivl i historikeres øjne om den periode, at den islamiske civilisation ledte verden i hundredvis af år. Det er tydeligt, at vi stadig skylder meget til muslimerne fra den periode.

Styrken i den islamiske civilisation skyldtes implementeringen af Islam og den høje grad af forståelse for livsstilen, som rigtig mange individuelle muslimer havde. Af en række årsager, i løbet af de efterfølgende århundreder, begyndte muslimer at forsømme de faktorer, der førte til deres intellektuelle styrke. Det arabiske sprog og Ijtihad processen, når de kombineres, betød at en islamisk holdning eller regel kunne udledes til ethvert spørgsmål, til enhver tid. Så snart disse var forsvundet, og en udbredt læringsvilje var falmet hen, var dem, der var ledere indenfor deres islamiske kundskaber, ofte så fjernt fra hinanden, at de ikke kunne inddrage og løfte hinanden. Snart var majoriteten af muslimer kun i stand til at efterligne

og kunne ikke igangsætte ny tænkning. De var efterlignere, ude af stand til at forstå dybderne af den islamiske tænkning, og da den muslimske verden stod overfor den europæiske kolonialismes tidsalder, var for få muslimer i stand til at modstå det kulturelle stormløb. Da de blev konfronteret med en regn af spørgsmål, var muslimerne ikke i stand til at besvare dem eller reagere. De lærde, som havde veget tilbage fra nye ideer og tanker og ikke længere var mestre i Ijtihad, var blevet hjælpeløse. De kunne ikke gribe de shariamæssige tekster an direkte, og deres svar var i stigende grad defensivt. Dette førte direkte til, at mange muslimer mistede tilliden til dem, og dermed de islamiske løsninger.

Erobringen, delingen og koloniseringen af den muslimske verden blev ledsaget af indførelsen af nye uddannelsespensa og en tilpasning af de grundlæggende principper for hvert nydannet fyrstendømme. Borte var forholdelsen til *Shari'ah* og i dens sted var et påtvunget styre med andre midler. Snart hoppede muslimer formålsløst fra løsning til løsning, fra ideologi til ideologi. Panarabisme, marxisme, arabisk socialisme (*Ba'thiyyah*) og en form for sekulært demokrati uden liberalisme (eller frisind), har alle været afprøvet og fundet mangelfulde.

I dag har muslimer slået fuld cirkel, og kræver i stigende grad islamiske løsninger i deres liv, især i forhold til regeringsførelse. Krigen mod terror er en følge af almindelige muslimers mistede tro på vestlige nationer som USA som ærlige mæglere, en afvisning af indblanding fra mellemstatslige organisationer som FN, og en massefordømmelse af muslimernes regenter. I dag kigger muslimer i stigende grad mod ikke-statslige aktører, grupper og politiske partier efter svar til den muslimske verden, især dem, der kalder til en tilbagevenden til og genoplivning af den islamiske civilisation, i lyset af det faktum, at Islam virkelig har gjort meget for verden.

Islams præstationer og resultater taler for sig selv.